

JOHAN CRUIJFF
MIJN VERHAAL

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Voorwoord

Ik heb geen diploma's. Alles wat ik weet, heb ik in het echte leven geleerd. Ik was twaalf jaar toen mijn vader doodging. Na zijn dood werd Ajax erg belangrijk in mijn opvoeding. De terreinknecht van de club werd mijn tweede vader. En de trainers Jany van der Veen en Rinus Michels leerden me niet alleen beter voetballen. Nee, ze leerden me ook hoe ik me moest gedragen.

Van mijn schoonvader Cor Coster leerde ik over geldzaken. Ook hij was belangrijk voor mij. Eén keer deed ik zonder hem zaken. En dat ging meteen fout. Maar goed, van fouten heb ik ook veel geleerd.

Mijn familie is heel belangrijk. En dat zijn niet alleen mijn ouders, schoonouders, vrouw, kinderen en kleinkinderen. Het zijn ook die mensen bij Ajax. Na de dood van mijn vader was ik een verdrietige jongen. Ik had het heel moeilijk, maar zij hielpen me. Daarom is Ajax ook familie voor mij.

Door die familie werd ik wie ik ben. Een voetballer die naar de top wilde. En het liefst op de allerbeste manier. Ook als coach wilde ik altijd het hoogste. Mijn team moest het allerbeste voetbal spelen.

Want ik kan maar één kant op, en dat is naar de top.
Zo ben ik nu eenmaal.
Mijn doel? Zelf beter worden. Maar ook anderen
beter maken. Zo heb ik altijd gedacht en geleefd.
Ook buiten het voetbalveld.

Johan Cruijff

1

Ik weet niet waar mijn talent voor voetbal vandaan komt. Ik heb het niet van mijn vader of opa's. Alleen mijn oom Gerrit speelde een paar wedstrijden in het eerste van Ajax. Hij was een broer van mijn moeder. Oom Gerrit speelde als linksbuiten.

Ajax is altijd in mijn leven geweest. Mijn ouders hadden in de Amsterdamse wijk Betondorp een groente- en fruitwinkel. Het Ajax-stadion 'De Meer' lag vlakbij. Ajax was belangrijk voor mijn vader. Hij ging naar alle wedstrijden. Die grote liefde voor de club heb ik van hem.

Als vijfjarig jongetje kwam ik voor het eerst bij Ajax. Mijn vader nam me mee om fruitmanden af te geven. Die waren voor spelers met blessures. Toen leerde ik Henk Angel kennen, ome Henk.

Hij was een vriend van mijn vader. En hij werkte als terreinknecht bij de club. Ome Henk vroeg of ik hem een keertje wilde helpen. De volgende dag ging ik meteen naar hem toe. Want ik vond het stadion geweldig.

Na de dood van zijn vrouw kwam ome Henk vaak bij ons eten. Tijdens het eten luisterde ik goed naar zijn verhalen over Ajax. Want die vond ik erg mooi. In die tijd kwam ook Arend van der Wel bij ons langs.

Hij was een speler uit het eerste elftal. Ook hij vertelde over Ajax. Door al die verhalen wist ik alles van de club. Al snel werd stadion 'De Meer' mijn tweede huis. Ik was er altijd.

Vanaf mijn zevende jaar nam ik altijd mijn voetbalschoenen mee naar het stadion. Want er kon bij een jeugdwedstrijd of training altijd een mannetje tekort zijn. Vaak had ik geluk. Maar dat kwam ook doordat ze medelijden met me hadden. Ik was namelijk een scharminkel; een heel mager, klein jochie. Ze vonden me zielig, en daarom mocht ik meedoen.

Toen ik een jaar of acht was, mocht ik voor het eerst een vol stadion in. Niet om te voetballen. Maar om met een hooivork gaten in het gras te prikken. Zo kon het regenwater weglopen. Voor mij was het een hoogtepunt. En ik ben het nooit vergeten.

In die tijd leerde ik veel bij Ajax. Er lag bijvoorbeeld een prachtig voetbalveld. Maar dat gras kwam niet vanzelf zo mooi. Ome Henk werkte daar hard aan. De kleedkamers waren schoon.

En de doelnetten hingen netjes. Allemaal zaken waar mensen hun best voor deden. Als jochie deed ik daarom ook mijn best. Zo poetste ik bijvoorbeeld mijn voetbalschoenen altijd heel goed.

2

We hadden thuis een fijn gezin. Ik sliep op een kamer met mijn broer Henny. Hij is ruim twee jaar ouder dan ik. Op jonge leeftijd is dat een groot verschil. Henny had zijn eigen leven. Net als ik.

Mijn vader Manus was een handige kerel met heel veel humor. Ik geef hier een voorbeeld. Mijn vader had één glazen oog. En soms sloot hij weddenschappen af met mannen op straat. Dan ging het om wie het langst in de zon kon kijken. De inzet was een stuiver. Mijn vader legde dan zijn hand op zijn goede oog. En daarna 'keek' hij met zijn glazen oog een minuut in de zon. Op die manier won hij altijd. Zo pakte hij heel slim zijn centen.

Mijn moeder Nel was heel sociaal. Zij was een echt familiemens. Ze had negen broers en zussen. Dus had ik niet alleen negen ooms en tantes. Maar ook tientallen neven en nichten. Dat was best handig. Want er was altijd wel iemand die je kon helpen. De één wist veel van kachels. De ander kon weer goed schilderen. Met een probleem kon je altijd bij de familie terecht.

Ik ben een mix van mijn ouders: van allebei heb ik wat. Dat sociale heb ik van mijn moeder.

Want ook ik ben een familiemens. Van mijn vader heb ik dat slimme en brutale. Wat ze ook wel bijdehand noemen. En bijdehand ben ik zeker! Nog altijd zoek ik naar slimme manieren om een voordeeltje te pakken.

Ik zat in Amsterdam-Oost op een christelijke school. Toch waren we niet gelovig. Ik kwam alleen in de kerk om fruitmanden af te geven. Toen ik mijn vader vroeg waarom ik naar die school moest, zei hij: 'Johan, ze vertellen daar mooie verhalen uit de bijbel. Ik wil graag dat je die verhalen hoort. En later mag je zelf beslissen wat je ermee doet.'

Op school was ik al snel bekend als 'de jongen met de bal'. Die nam ik ook mee de klas in. Dan lag hij onder mijn bureau tussen mijn voeten. Soms haalde de meester de bal weg. Want dan maakte ik te veel lawaai. Ik tikte de bal met mijn voeten heen en weer. Soms had ik dat zelf niet eens in de gaten.

Ik was geen erg goede leerling. Maar ik was wel goed in hoofdrekenen. Dat had ik in de groentezaak geleerd. Mijn ouders hadden het namelijk altijd erg druk, waardoor ik vaak de klanten moest helpen. Maar ik was te klein om bij de kassa te kunnen. Dus moest ik alles uit mijn hoofd optellen. Zo leerde ik hoofdrekenen.

Nog altijd heb ik iets met getallen. Zo trouwde ik op 2 december met Danny, op 2-12 dus. Dat is bij elkaar 14, mijn beroemde rugnummer. Maar het gaat nog verder. Ik trouwde met Danny in 1968. Dus op 2-12-68. Dan krijg je 2 plus 12, en 6 plus 8. Dat is 2 keer 14. Geen wonder dat we na 48 jaar nog bij elkaar zijn. Ons huwelijk was dubbel goed!

Maar goed, terug naar mijn jeugd. Voetballen deden we vooral op straat. Daar leerde ik enorm veel van. Zo kan een stoeprand je voordeel geven. Want je kunt er een een-tweetje mee maken. Dankzij de stoeprand werd mijn techniek dus beter. Hetzelfde had ik met de straatstenen. Je moet zorgen dat je niet valt. Want op straat val je hard, en dat doet pijn. Dus deed ik er alles aan om niet te vallen. Op straat leerde ik om in balans te blijven.

Ik denk met een heel fijn gevoel terug aan mijn jeugd. Ik heb alleen maar liefde gekend. Thuis, maar ook bij Ajax.